

Beïnvloeding van Scouting

Op 7 januari 1911 werd te Amsterdam opgericht de NPO, de Nederlandsche Padvinders Organisatie. Op 10 maart 1912 te Den Haag de NPB, de Nederlandsche Padvinders Bond. De NPO hield zich aan het door Baden-Powell ontworpen systeem. In de NPB was men meer nationalistisch ingesteld. Tijdens de 2de Boerenoorlog (1899-1902), toen de "stamverwante"

Boeren republieken Transvaal en Oranje Vrijstaat, door Groot Brittannië werden veroverd en ingelijfd, was men in Nederland tamelijk anti Brits. Dit was in 1912 nog niet door iedereen vergeten en zo waren er mensen die Scouting op zich wel waardeerden doch niet zijn Founder - Baden-Powell - vanwege de rol die hij in Zuid Afrika had gespeeld tijdens die oorlog. Derhalve had men een afkeer van B-P en ontwierp de NPB een eigen systeem en een eigen lidmaatschap insigne met de Nederlandse Leeuw.

Prins Hendrik (1876-1934) echtgenoot van Koningin Wilhelmina vond het maar niets dat er twee verenigingen waren die in feite (bijna) hetzelfde deden. Hij had dan ook een groot aandeel in de fusie van de Twee op 11 december tot de Vereeniging de Nederlandsche Padvinders die, vreemd genoeg, altijd werd aangeduid met de afkorting NPV. Tijdens de 2de Internationale (nu Wereld) Conferentie te Parijs (22-29 juli 1922) was de NPV één van de Founders Members van de Wereld Beweging.

Zowel de NPO als de NPB hadden troepen in het gehele land. Ook in die streken waar overwegend Rooms Katholieken woonden en waar juist de jongere geestelijken (in tegenstelling tot de Nederlandse Bisschoppen waarover later meer), de voordelen van het Spel van Verkennen zagen en zich beijerden troepen op te richten. Ook dezen werden dus onderdeel van de nieuwe NPV, want geheel in overeenstemming met de ideeën van Baden-Powell was de NPV een 'open-voor-allen' organisatie.

In de grote steden in het westen van het land, waar de bevolking meer gemengd was, waren er ook wel RK troepen doch elders waren RK jongens gewoon lid van de 'open' troepen en later groepen. Het werd de troepen, die uitsluitend katholieke leden hadden, toegestaan een eigen insigne te voeren naast het installatieteken van de NPV. Dit bestond uit een Rode Pijlkop, op een Geel Kruis en het geheel op een blauw veld met de woorden 'Waakt en Bidt'.

Het is reeds vermeld; het Episcopaat was niet enthousiast. Men vreesde dat Scouting zou leiden tot een verruwing van de jongens. Maar men tolereerde Scouting. Een zelfde houding nam men aan ten opzichte van de Padvindsters. Terwijl in aangrenzende landen RK Gidsen organisaties bloeiden en groeiden, zagen de Nederlandse Bisschoppen in het Spel voor Hun Meisjes een groot gevaar. Men ging er van uit dat het Spel een slechte invloed zou hebben op hun 'tere zieltjes', dat zij zouden verruwen en als

'Manwijven' totaal ongeschikt zouden worden voor de huwelijksmarkt en het Gezin. Wie immers zou een padvindster willen trouwen die gewend was te kamperen en op open vuur te koken. (Aan het feit dat wellicht padvinders geen bezwaar zouden hebben tegen zo'n verbintenis, werd kennelijk gedacht.) Zonder meer werd het de meisjes verboden Padvindster te worden door toe te treden tot het 'open-voor-allen' Nederlandse Meisjes Gilde. Toen dit niet mocht werd verzocht een Katholieke Gidsen Organisatie te mogen oprichten, doch ook dat werd verboden. Wie het waagden toch lid te worden van de NPG, kwamen evenals hun ouders, in grote moeilijkheden te verkeren. Er heerste een strenge kerkelijke discipline en slechts weinigen durfden ongehoorzaam te zijn.

Het merendeel van de leiders van het Protestantse volksdeel, dat zeer nationalistisch en Oranje gezind was, had eveneens grote bezwaren tegen Scouting. Ook hier speelde de Boerenoorlog een rol, de Boeren waren immers Protestanten en die Baden-Powell had toch maar tegen die Boeren gestreden. Dan, ondanks Wet en Belofte, beschouwde men Scouting als een humanistische, buitenlandse beweging en dus was het maar beter de jongeren er van af te houden.

Men nam het de Koninklijke Familie zelfs kwalijk dat Prins Hendrik zich zo met de NPV bezig hield. Dat hij op 20 mei 1918 zelfs de Belofte afgelegde en zich tot Koninklijk Commissaris had laten benoemen vond men teleurstellend. En zo stonden hun jongens te kijken naar de activiteiten van padvinders. Ze maakten wel duidelijk dat ook zij het Spel dolgraag wilden spelen.

Dit was niet meer tegen te houden en dus werden jongeren verenigingen opgericht die het Scouting programma en soms zelfs de uniformen van de NPV gebruikten maar onder geen beding zich konden of wilden aansluiten bij de 'humanistische, buitenlandse' NPV. De NPV zag het groot en gaf wel alle medewerking, op het gebied van training. Sommigen van deze 'wilde' of 'onafhankelijke Protestantse groepen' sloten zich later aanéén tot de NCVV de Nederlandsche Christelijke Padvinders Vereniging (1935). Weer werkte de NPV mee en zo

mochten de NCVPers het NPV installatieteken dragen naast hun eigen lidmaatschaptteken. De wel zeer nationalistische, zeer Oranjegezinde Vierkantgroepen deden echter niet mee. Toen werd de NPV door de Internationale (nu Wereld) Conferentie uitgenodigd in 1937 de 5e Wereld Jamboree te organiseren. Nu wilden de Protestantse padvinders ook wel graag in Vogelenzang aan dit kamp deelnemen maar dat kon niet omdat door de Wereld Beweging slechts één Beweging per land werd erkend en dat was nu eenmaal de NPV. De leiding van de NCVV ging in vergadering met die van de NPV. Opgaan in de NPV bleek voor de NCVV nog steeds niet mogelijk maar een compromis werd gevonden. Ook de Vierkantgroepen haastten zich nu wel in de NPV op te gaan, zodat ze ook aan de Jamboree konden deelnemen.

Op 31 oktober 1920 was J.J. Rambonnet benoemd tot Voorzitter van de NPV Met zijn stuwende kracht en die van Prins Hendrik, die Koninklijke Commissaris was geworden, werd de NPV hervormd. Twee Nederlandse leiders, één van hen Jan Schaap, werden naar

Gilwell Park bij Londen gezonden en volgden daar de Gilwell Cursus (2 kralen) en die voor Deputy Camp (4 kralen) en zij mochten daarop de Nederlandse Gilwell Cursus leiden. Op 9 juli 1923 ging de eerste Nederlandse Gilwell Cursus in Ommen van start en één van de deelnemers was Voorzitter Rambonnet. In 1924 vertaalde Jan Schaap 'Scouting for Boys' dat als 'Het Verkennen voor Jongens' verscheen. In 1926 maakte hij een strikte vertaling van de Britse Spelregels met hier en daar een kleine aanpassing aan Nederlandse omstandigheden. De nieuwe spelregels gingen in op 1 januari 1928. Een Nederlandse bewerking van de Britse insignes en rangen werd ingevoerd en Voorzitter Rambonnet werd nu de Eerste (en jammer genoeg) de Laatste 'Chief Scout' (Hoofdverkenner) van de Nederlandse Beweging.

Van 2 tot 12 augustus 1932 werd een succesvol Nationaal Kamp gehouden op het landgoed Oosterbeek bij Wassenaar. Baden-Powell was present evenals de Hoofdverkenner Rambonnet terwijl de Koninklijke Commissaris Prins Hendrik met zijn dochter Kroonprinses Juliana tot de regelmatige bezoekers behoorden. Ook het Episcopaat zond afgevaardigden.

Naar aanleiding van het succes van dit kamp, waaraan ook buitenlanders deelnamen, verzocht het Internationale (nu Wereld) Comité de NPV de Wereld Jamboree 1937 ter organiseren. Ondanks de crisistijd neemt men de uitdaging aan.

In verband met zijn 70ste geboortedag op 10 maart 1934 defileren in Den Haag 5000 NPV-leden voor de Hoofdverkenner. Ook aanwezig is Prins Hendrik. Dit is zijn laatste optreden in uniform daar hij op 3 juli 1934 plotseling overlijdt. Hoe de bevolking ook gemengde gevoelens ten opzichte van hem mocht koesterde; één ding staat vast: voor Scouting was hij van zeer grote betekenis geweest en zijn dood werd oprecht betreurd door de NPV maar ook door het Nederlandse Rode Kruis en het personeel van de NZHRM reddingsboten.

De 5de Wereld Jamboree, de 'Jamboree of Plenty' (voedsel) werd een enorm succes. Het leek er op dat spoedig allen zich zouden kunnen verenigen in de NPV.

Nederland was wat men noemde een 'verzuild land'. Iedere 'Zuil', politiek of religieus, spande zich in om hun schaapjes in hun hokjes te houden door het oprichten van eigen verenigingen. Krampachtig werd alles gedaan om te voorkomen dat de 'schaapjes' wellicht in aanraking zouden kunnen komen met andere ideeën en daardoor hun blik op de wereld wat zouden verruimen.

Zo had het Episcopaat bedacht dat haar gelovigen geen lid meer zouden mogen zijn van verenigingen en organisaties die niet geleid werd door een voor 100% uit Katholieken bestaand bestuur. Kort nadat de Katholieke Verkenner in de NPV met volle teugen hadden genoten van de Jamboree ontvingen zij de mededeling dat zij de NPV moesten verlaten en een eigen organisatie moesten oprichten. De NPV en vooral de leiders van de Katholieke groepen waren met stomheid geslagen. Er waren protesten. Het NPV bestuur onder leiding van Hoofdverkenner Rambonnet hield besprekingen met de Bisschoppen maar het mocht niet helpen. Lagere geestelijken en leiders protesteerden maar werden verzocht te gehoorzamen. En in die tijd was

de kerkelijke discipline nog zo sterk en streng dat men niet ongehoorzaam durfde te zijn uit vrees voor Hel en Verdoemenis.

De gevolgen waren ernstig. De Vereniging van Katholieke Verkenners (KV) werd opgericht met een Hoofdkwartier in Den Haag. Lid hiervan werden, noodgedwongen en veelal tegen hun zin, de groepen in de overwegend Katholieke streken van het land. Ook enkele geheel uit Katholieken bestaande groepen in de grote steden. Maar rampzalig was het voor de RK jongens in andere delen van het land, die gewoon lid waren van een niet katholieke groep om de eenvoudige reden dat er niet genoeg katholieke jongens in de buurt waren om een katholieke groep te vormen. Zij werden gedwongen hun groep te verlaten en op te houden met Scouting. Of zij dit allemaal deden is de vraag, maar de angst zat er wel in.

Dan was de NPV de organisatie die door de Wereld Beweging was erkend. Baden-Powell en ook de Internationale Conferentie wensten slechts één organisatie per land. Jammer genoeg kregen zij in deze niet altijd hun zin en waren zij wel genoodzaakt om hier en daar Federaties te erkennen. De NPV vond het wel wat cru dat goede leiders en padvinders zich plotseling niet meer als leden van de Wereld Beweging mochten beschouwen, zelfs de naam Padvinder niet meer zouden mogen gebruiken en het NPV installatieteken niet meer zouden mogen dragen. Onderhandelingen kwamen op gang met the Boy Scouts International Bureau, Baden-Powell en de International Conference.

Een compromis werd bereikt door de oprichting van de Nationale Padvinders Raad waarin NPV en KV vertegenwoordigd waren en die voorgezeten werd door de nieuwe Koninklijke Commissaris Prins Bernhard. De Wereld Beweging ging hiermede met tegenzin akkoord en de erkenning van de NPV werd overgedragen aan de Nationale Padvindersraad.

De KV had inmiddels al een eigen installatieteken ontworpen maar was blij het tot dan toe gebruikelijk insigne te mogen blijven dragen, dat nu tot Nationaal Installatieteken werd verheven. In aanvulling werd op de andere borstzak nu het Krukkenkruis gedragen.

De verhoudingen tussen de beide Nationale Hoofdkwartieren bleven goed en ook op technisch trainingsgebied werd veel samengewerkt. Men bleef 'dicht bij elkaar'

Toen kwam 10 mei 1940, die mooie lente, waarop Nazi Duitsland Nederland binnen viel. Na 5 dagen strijd en het bombardement van Rotterdam werd het land bezet door de Nazi's.

Deze hadden hun Nederlandse aanhangers in de vorm van de Nationaal Socialistische Beweging, NSB. De NSB ontstond in begin dertiger jaren. Men ging er prat op goede Nationalisten en trouwe aanhangers van het Koningshuis

te zijn. 'Alles voor Vorstin en Vaderland', 'Van Vreemde Smetten Vrij. Al spoedig had men een eigen politieke jeugdbeweging opgericht; de Nationale Jeugd Storm of NJS. Veel werd overgenomen van Scouting, maar dan ontdaan van 'buitenlandse' invloeden.

De Duitse Nazi's hadden een vreemde kronkel in hun gedachtegang. Hoewel de Nederlanden, zich al in 1568 aan het gezag van het Duitse Keizerrijk hadden onttrokken en de onafhankelijkheid van de Republiek tijdens de Vrede van Munster in 1648 door de Europese grootmachten was erkend, beschouwden de Nazi's de Germaanse Broeders nog steeds als 'afgedwaalde' Duitsers. Ze waren er van overtuigd dat als Nazi Duitsland de oorlog zou winnen (en daar leek het in 1940 even op), met een klein beetje Nazi omscholing, de Nederlanders met graagte zouden willen terugkeren in het Duizendjarige Rijk. Hierin werden zij gesterkt door vooral de Nederlandse SS tak van de NSB.

In het kader van deze idee-fixe waren de bezetters en hun handlangers korte tijd poeslief. De Nationale Jeugdstorm schreef een vergadering uit de voor nationale top leiders van de NPV, de KV, de NCVP, enkele 'wilde' of 'onafhankelijke' groepen en het NPG. De NJS leiding verklaarde dat zij bereid was haar beweging op te heffen en te ontbinden als ook de anderen zich zouden opheffen.

Men zou dan met een schone lei beginnen en samen één Nederlandse Nationale Jeugd Beweging oprichten met een geheel eigen programma (en uniform) waarin veel gemeenschappelijks en bekends zou worden opgenomen. De Nederlandse Jeugd zou dan zijn volwaardige plaats kunnen innemen in het kader van Adolf Hitlers Nieuwe Orde.

Dat dit vriendelijke aanbod zou uitlopen op nazificering van de Nederlandse Jeugd was allen duidelijk en dus werd het afgewezen.

Hoewel Scouting maar heel weinig van deze figuren kende waren er, jammer genoeg, in het gehele land, enkele leiders en leidsters die met de NSB sympathiseerden. Deze werden nu voor het Nazi karretje gespannen en zonden in hun districten uitnodigingen rond voor leiders bijeenkomsten waarop men 'de toekomst van de aan U zorgen toevertrouwde jeugd in de Nieuwe Tijd' wilde bespreken. Toen er zo goed als niemand intrapte, zonden enkelen hunner een bericht aan de NPV, KV en NPG districtsleidingen en de ouders van hun leden, dat zij met hun groepen overstapten naar de NJS

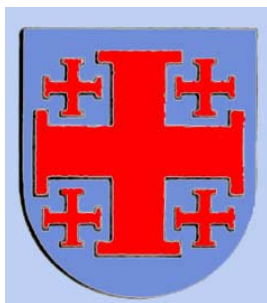
Doordat lang niet alle ouders het hier mee eens waren, bleef het aantal jongens en meisje dat hierbij betrokken raakte, wel zeer beperkt. Maar de NJS (met hulp van de 'gelijkgeschakelde' pers: Padvinders gaan op in de Jeugdstorm) maakte van de overstap van de enkelen wel een enorme show. (In Amsterdam op 24 februari 1941). Gelukkig voor Scouting waren het er maar een paar, waar van er enkelen later nog als SS soldaten aan het Oostfront zouden sneuvelen. Na de Bevrijding werden de overgelopen leiders en leidsters tot belachelijk lage gevangenis straffen veroordeeld.

Na de februari Staking, als protest tegen de beginnende vervolging van de Joden, was het geduld van de Nazi's op. Op 2 april 1941 werden de Scouting en Guiding organisaties verboden en ontbonden. Alle bezittingen werden in beslag genomen en veelal ter beschikking gesteld van de NJS of de Hitler Jugend. Voortzetting van de activiteiten in welke vorm dan ook werd strafbaar en werd ook inderdaad bestraft indien men werd betrappt.

De Scouts bleven elkaar wel ontmoeten. De activiteiten met de jongste leden (welpen en kabouters) werden veelal beëindigd doch de oudere Verkenners en Padvindsters, de Voortrekkers, de Pioniers, de Leiders en Leidsters en de leden van de Broederschap van Oud-Advindsters kon men niet beletten elkaar te ontmoeten of in ieder geval, zolang de oorlogsomstandigheden dit toelieten, contact te houden. Leden van de NPV, de PVN, NVCP de KV en de z.g. 'wilden' of 'onafhankelijken' leerden elkaar beter kennen tijdens de gedwongen arbeid in Duitsland, in de verplichte Arbeidsdienst, tijdens de onderduik of in het Verzet. Vooral de jongeren onder hen kwamen tot de conclusie dat zij in de eerste plaats Scouts waren en dat al die verzuiling in Scouting toch feitelijk maar onzin was. En zo groeide bij hen de idee dat er na de Bevrijding, overeenkomstig de ideeën van Baden-Powell nog maar plaats zou mogen en moeten zijn voor één Nationale Organisatie voor de Advindsters zoals er voor de oorlog maar één was voor de Advindsters.

In september 1944 begon de Bevrijding van het land. Na zware gevechten was het Zuiden tegen Kerstmis grotendeels van de vijand gezuiverd. Doordat de Operatie Market-Garden vastliep in Arnhem, moest vooral het westen van het land nog door de Hongerwinter heen. Waar de Bevrijders verschenen kwamen ook de advindsters en advindsters weer in het openbaar. In Nijmegen werden 'tijdelijke' Nationale Hoofdkwartieren van de NPV en de KV geopend.

Ik heb al vermeld dat het Nederlandse Episcopaat het de RK meisjes had verboden zich met het Spel bezig te houden. De meeste leden van dit instituut zaten in het Noorden nog onder de Duitse bezetting. In het bevrijde Breda staken een aantal dames, afkomstig uit het Verzet, de hoofden bij elkaar en besloten verder lak te hebben aan de Bisschoppen en ook Guiding voor RK meisjes mogelijk te maken. Men ging in de ongehoorzaamheid nog niet zo ver dat men zich aansloot bij het NPG - dat in het zuiden toch al niet zo sterk was vertegenwoordigd. Amper was op 5 mei 1945 ook het Noorden bevrijd of de dames kwamen reeds op 4 juli 1945 bijeen in Utrecht en vond de oprichting plaats van de Nederlandse Gidsen Beweging. NGB later NG.

Ook bij de jongens organisaties werd er meteen werk gemaakt van de verlangde eenheid. Hun afgevaardigden kwamen bijeen in de Westerkerk te Amsterdam en na korte discussie wordt op 29 september 1945 een verklaring ondertekend waarin allen samengingen in de NPV. Eindelijk weer één Nationale Nederlandse Advindsters Vereeniging.

Maar toen kwam er, als een donderslag bij heldere hemel, bericht uit Utrecht. Het Episcopaat, in vergadering bijeen, besloot tot oprichting van de geüniformeerde Katholieke Jeugd Beweging. Met als

lidmaatschapsinsigne het volledige Jeruzalem Kruis in rood op een blauwgrijs veld. De opdracht luidde alle weer herleefde organisaties moesten opgaan in de KJB. Ook de Katholieke Arbeiders Jeugd (Kajotters) en de Katholieke Verkenneren. De laatsten kregen de mededeling dat de Westerkerk overeenkomst diende te worden verbroken. Dat er geen sprake kon zijn van een samengaan in de NPV. Verder zouden zij zich moeten houden aan het voor de KJB ontworpen programma en daarin was geen plaats meer voor Scouting, dat in het verleden toch al niet de volle sympathie van het Episcopaat had gehad. Met andere woorden: geen Scouting meer voor Katholieke jongens!

Grote teleurstelling woede bij alle Scouts. Gesteund door de anderen werd er door de Katholieke Verkenneren geprotesteerd. Ook de leiding van de nieuwe NPV nam contact op. Het mocht niet baten. Het Episcopaat wenste de kerkelijke discipline, die tijdens de oorlog en bezetting wat uit de hand was gelopen en verslapt krachtige hand te herstellen. Toch was er zoveel verzet dat er toch een soort compromis werd bereikt. Scouting mocht dan als onderdeel van de KJB. Toetreding tot de NPV was en bleef verboden. Zo ontstond de VKJB, de Verkenneren van de Katholieke Jeugd Beweging onder uiteindelijk algemene leiding van het bestuur van de KJB

Tijdens de Bezetting had het er even op geleken alsof - door de gemeenschappelijke vijand - de Verzuiling van het Volk had plaats gemaakt voor Eenheid. Maar achteraf bleek dit maar schijn. De 'verzuiling' en de 'schotjesgeest' staken de kop weer op toen de vijand was verdreven. Voor Koningin Wilhelmina aanleiding om in 1948 uit teleurstelling haar Koningschap neer te leggen en af te treden.

De NPV liet ook nu de Katholieke Broeders niet in de steek. Teleurgesteld, moest men het Boy Scouts International Bureau mededelen dat het opnieuw niet was gelukt een Nationale Scouting Organisatie op te richten. Dat men ook dit keer wilde voorkomen dat de VKJB buiten de Wereld Organisatie zou vallen en leden niet meer als Scouts erkend zouden worden, deelde men mede dat de vooroorlogse Nationale Padvinders Raad weer was opgericht en of de Wereld Beweging deze dan maar weer wilde erkennen en registreren. Aan dit verzoek werd - na enige tijd en met tegenzin - voldaan. Prins Bernhard, als Koninklijk Commissaris, nam het Voorzitterschap de NPR weer op zich. Het dient vermeld dat hij het met de gang van zaken beslist niet eens was en hij het grote onzin vond dat er nu opnieuw twee organisaties waren. Hij heeft nadien verschillende keren geprobeerd om hierin verandering te brengen en toen op 6 januari 1973 de Vier fuseerden tot Scouting Nederland stond hij hier volledig achter.

De VKJB-ers - ook teleurgesteld en kwaad - legden zich bij de situatie neer. (Al waren er velen, jongens en leiders, die overstapten naar de NPV. Ze waren al blij dat zij via de NPR lid mochten blijven van de Wereld Organisatie, zich Scouts mochten blijven noemen en het nationale installatieteken mochten blijven dragen. Er waren er maar heel weinigen die op de andere borstzak het KJB Jeruzalem Kruis bevestigden. Uit een soort protest bleef men trouw aan het vooroorlogse Verkort Kruis

In de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw vonden grote veranderingen plaats in Nederland. Ook de kerkelijke discipline werd minder strikt genomen en zo

kon het gebeuren dat op een gegeven moment de VKJB zich wist te ontworstelen aan de banden met de KJB en zich weer Katholieke Verkenners ging noemen.

Aanvankelijk werkten NPV en VKJB volgens dezelfde regels en programma's. In later jaren groeiden deze echter uit elkaar. Dit gaf problemen toen Mej. Marga Klompé, die als Minister de subsidies toewees, het vreemd vond dat zij aan , KV, NPG en NG grote bedragen verleende terwijl deze organisaties in feite hetzelfde werk deden. Zij n.b. een Minister uit de Katholieke Volks Partij) begon druk uit te oefenen om de Vier te bewegen tot een fusie tot één Nationale beweging.

Dit was koren op de molen van hen die dit al sedert de oorlog nastreefden en ook Prins Bernhard stond er achter. Het Episcopaat zweeg. En zo kwam het tot de fusie waaruit op 6 januari 1973 Scouting Nederland ontstond. Doordat de Vier in elkaar geschoven moesten worden en hun programma's nog al van elkaar afweken werd - mede door de haast - niet nauwkeurig gewerkt. Men verzuimde eerst de Spelregels te schrijven en de zaak goed op poten te zetten. Zo ging er veel verloren dat als overbodig werd afgeschaft.

Maar de eenheid was er.

Om gezondheidsredenen trad Hoofdverkenner J.J. Rambonnet op 19 november 1937 terug. Op 4 augustus 1943 overleed hij te Rotterdam. Ondanks niet denkbeeldig ingrijpen van de Nazi's waren vele leiders en leidsters aanwezig bij zijn teraardebestelling en werd, toe de kist daalde, het padvinderssaluut gebracht, wat zowel verboden als strafbaar was.

Zoals reeds vermeld was Rambonnet de Eerste en Laatste Nederlandse Hoofdverkenner (Chief Scout). In 1937 kwamen NPV en overeen dat de topleiders van beide organisaties zich voortaan Hoofdcommissaris zouden noemen daar er per land slechts één Chief Scout kon zijn.

Toen op 6 januari 1973 Scouting Nederland ontstond had men de titel weer kunnen invoeren doch in het kader van de 'vernieuwing', die niet altijd een 'verbetering' was, gaf men toen de voorkeur aan 'Voorzitter'. In vele landen, bv alle Engelssprekenden (behalve de VS) kent men nog altijd een Chief Scout.

© P.J. Kroonenberg, Amsterdam februari 2004.